

Skrivelse til de Myndigheder, der blev nævnte forleden Dag, de kommanderende Generaler, Vaabencheferne og Generalstabschefen med Forespørgsel om, hvorvidt den Ordning, som Krigsministeren søger at fremme, er rimelig? Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) skildrede forleden Dag Hærordningen og sagde, at Forholdet i Virkeligheden var det, at Krigsministeren var den øverste kommanderende General, Hærens absolutte overordnede (N. P. Jensen: Efter Forfatningen). Ja, men hvorledes kan man da tro det muligt, at man officielt kan rette til 5 af den nuværende Krigsministers underordnede en Forespørgsel om, hvorvidt de ville godkende den Plan, som deres overordnede fører frem og vil tage Ansvar for? Det er simpelthen umuligt. De 5 sagkyndige kunne paa det Spørgsmaal, der stilles til dem: Er den Plan brugelig, ikke sige andet end Ja eller gaa. Sige de Nej, er det det rene Anarki, det er henimod Militærrevolte à la Grækenland.

Derfor er denne Forespørgsel fuldkommen umulig. Jeg vil da gerne vide, om det er den, de Herrer have tænkt sig, eller om de have tænkt sig underhaanden at spørge en og anden om vedkommendes private Mening og derpaa bygge deres Skøn. I saa Fald tror jeg, de Herrer have nok af Udtalelser, naar de endelig ville bygge paa Sagkundskaben, og at de ikke behøve at faa flere. Men jeg har ogsaa Indtryk af, at denne Accept ikke skal være til andet end til at give dem Anledning til at lægge Ansvar over paa andre. Ansvar kan faktisk ikke lægges over paa dem, de direkte spørge, det kommer til at hvile paa den højtærede Forsvarsminister, thi det er faktisk ham, de spørge, om han vil acceptere sin egen Militærordning.

Saa skyde de sig ind under Landstinget, de haabe paa, at Landstinget vil forbedre denne Ordning. De have ingen Udtalelser for, at det vil ske, de have intet bestemt at bygge det paa, men de haabe, at disse Love ville komme tilbage fra Landstinget. Maa jeg have Lov til, til alle dem i Højre, der oprigtigt ønske, at disse Love skulle vende tilbage hertil, at give et Raad, et Raad, som ikke vil angribe deres militære Standpunkt det

mindste, som ikke vil binde dem i nogen som helst Maade, men som vil sikre dem, enten at Forslagene vende tilbage, eller at de faa en anden Lejlighed til at give deres Modstand mod dem til Kende. Det er, at de Herrer, som haabe, at Forslagene komme tilbage, skulle stemme for vort Forslag om en Folkeafstemning. Ved dette Forslag om en Folkeafstemning røres der ikke det allermindste ved Militærordningen, de Herrer binde sig ikke militært paa nogen Maade, men de opnaa følgende: enten at Forslaget kommer til Landstinget, og at saa Landstinget, fordi det ikke godkender denne Folkeafstemningsparagraf, sender det tilbage, og saa kunne de Herrer jo stemme frit, eller ogsaa, at Landstinget tager hele Ordningen, og saa kommer Folkeafstemningen, og saa have de Herrer et andet Sted Lejlighed til at give deres Mening overfor dette Forslag til Kende. Hvis de Herrer virkelig ønske, at Forslagene skulle komme tilbage hertil, saa stem for vort Forslag om Folkeafstemning, ellers sikre de sig intet som helst.

Det ærede Medlem for Frederiksberg 1ste Valgkreds (Ellinger) mente saa yderligere, at i 1922, naar den anden Forsvarsordning skal til at træde i Kraft, kunde man vente Undsætning fra andre Sider. Han mente, at man f. Eks. kunde paaregne Undsætning fra mig, han mente at have hørt mig ofte udtale, at der var kun to konsekvente Standpunkter; det, som gik i Retning af Nedsættelse af Militærudgifterne, og det Standpunkt, som samlede sig om Københavns Befæstning. Jeg har om dette sidste Punkt kun sagt een Ting, at i Forslaget om Københavns Befæstning er der Logik og Konsekvens, men jeg har videre ud fra min Opfattelse paavist, saa godt jeg formaar, at Københavns Befæstning ikke er i Stand til at opfylde det Forsvar, den skulde, nemlig forsvare Riget, og det, selv om Københavns Befæstning blev saa stærk, at det var den stærkeste og mest uindtagelige Fæstning, og at jeg derfor aldrig nogen Sinde kunde gaa med til Københavns Befæstning. Det ærede Medlem maa ikke regne paa Undsætning fra mig. Mit personlige Standpunkt til denne Sag ligger deri, at jeg er overbevist om, at Danmarks Fremtids-skæbne ikke ligger i København og ikke